

L'imam a qui li agrada això

Baralla a les mesquites! Un autor anònim envia fotografies que comprometen l'imam (sacerdot musulmà) més popular de Marsella. Per si fóra poc, aquest religiós sembla que és un integrista! Qui ha donat el colp? Què en diuen els fidels?

Fornica! Fornica!
—Qui?
—L'imam!
—Com! L'imam fornica?
—Mira la foto...
—Déu meu! Quin escàndol!
—Fixa't en la noia... L'imam està perdut, acaba...
—Quina desgràcia!

ACTUEL

—Quina vergonya!

—Déu!

—Déu...!

L'imam més popular de França, el que prega a la gran mesquita del sud de Marsella i el que entusiasma cada divendres entre dos mil i quatre mil fidels, sense comptar els milers que l'escolten en directe a Radio-Gazelle; sí, l'imam Doudi Mohammed Abdelhadi mateix és víctima d'un infame xantatgista sense escrúpols.

Des de fa dos mesos, Marsella està inundada de fotocòpies anònimes que reproduïxen algunes fotos íntimes, realment gens indecoroses, però que deixen pocs dubtes sobre les relacions entre el líder religiós i una jove d'ulls vius amb llavis deliciosament carnosos i els cabells que, bé...

En una paraula, l'imam pareix que està en la glòria i la noia no té vel.

La famosa foto ha circulat, primer en algunes còpies, pels ambients religiosos de Marsella. Després, noves còpies s'han enviat per correu als responsables laics de la comunitat àrab. Amb una sura de l'Alcorà en francès i en àrab:

“La fornicadora i el fornicador, assoteu-los a cadascú amb cent corretjades” (Alcorà, La Llum, 24-2).

La pitjor vergonya: un exemplar ha caigut al despatx de *National Hebdo*, el periòdic de Le Pen, que s'alegra de publicar l'escandalosa imatge titulada “L'alcoranista i la jove desconeguda”.

L'imam no ha tardat a reaccionar. La setmana següent a la publicació, Doudi va pujar al púlpit per explicar-ho tot, en directe, a Radio-Gazelle:

“Després de mi, s'ataca l'Islam, l'Alcorà i els sants valors. La provocació no donarà resultat. La maquinació es tornarà contra aquells que l'han tramada.”

Després, la comunitat es divideix: hi ha els anti-Doudi i els pro-Doudi.

L'assumpte esdevingué apassionant quan l'imam Doudi fou interpellat durant la gran batuda de novembre passat contra els ambients que simpatitzen amb el FIS —el famós desmantellament de la FAF, la Fraternitat Algeriana a França—. Perquè l'imam Doudi es vanagloria d'haver estat l'amic del cèlebre Ali Belhadj, el sermonejador i ideòleg més radical del FIS, bèstia negra dels generals algerians, en presó des de 1991, el mateix que apel·la a l'assassinat dels mals creients, és a dir, els intel·lectuals, els francòfons, els fornicadors, etc.

Aleshores, de què es tracta? Del cap ideològic dels integristes de França sorprès en un delictu d'hipocresia? D'un bon seguidor de l'Islam víctima d'una càbala integrista? Nosaltres hi vam anar a fer-li una entrevista.

Per trobar la mesquita de Doudi, heu de prendre l'autopista després del port vell, localitzeu

la zona, entreu, mireu les fàbriques desmuntades i circuleu per dins.

La mesquita es troba damunt de la sala de ball. Als antics magatzems d'Alstom, al segon pis. Una concessió de l'Ajuntament, que ha cedit l'arrendament per 6.000 francs al mes.

Vista des del carrer no és gran cosa. Però ja en el pis, ens produeix vertigen. Desenes d'immensos tapissos arreglats en una superfície de seixanta metres de llarg i vint d'ample. Al fons, un bonic mosaic en una alcova, semblant a una font que brolla de la muntanya. Les parets estan recobertes de rics enrajolaments. La pintura encara és fresca. La sonorització és perfecta.

El despatx de l'imam, el divendres de l'oració de l'últim dia de Ramadà, sembla una taquilla del Parc dels Prínceps la vesprada de la Copa d'Europa. Els fidels fan cua, amb les sabates a les mans, per posar el seu òbol en la mateixa mà de l'imam. Cinquanta francs. Cent francs. Pel cap baix.

L'imam Doudi, amb la barba tallada més curta que en la fotocòpia, els trenta-cinc anys acusats per una *galabiya* gris d'estil egipci, està dret com un pi i ho suporta tot amb una paraula amable per a cadascú. Amb el semblant inspirat d'un bisbe durant la col·lecta de Santa Bernadette. Després demana a dos dels seus alumnes que ocupen el seu lloc. Els periodistes esperen. Els periodistes són importants.

Doudi busca un intèrpret. El nostre imam parla francès però l'ajuda de l'intèrpret li serveix per a pensar-s'ho tot dues vegades. “Hem vingut per això”. Li posem en el nas la fotocòpia del *National Hebdo*.

No s'ho esperava. En tot cas, no tan directament. Es recupera de seguida. S'apodera del full i diu somrient:

—Això no és res. No tingues por del foc, sinó d'aquell que té palla al ventre! Jo no tinc por de ningú.

Bravo Doudi! Ben dit!

Doudi Mohammed Abdelhadi va nàixer a la darrereria dels anys cinquanta a Tunísia, de pare algerià i mare egípcia. Aconsegueix el seu prestigi, primer, gràcies als seus estudis de teologia: als quinze anys es troba a la Universitat d'Al Azhar —el Harvard de l'islamisme—, al Caire. El seu llenguatge acurat i la puresa del seu àrab li valdran, des de les primeres oracions, l'admiració dels mestres.

A la fi dels anys 70, Doudi fa el servei militar a Algèria. El seu quarter a l'Alger confronta amb la mesquita Dar el Akram on prega un tal Abassi Madani, el mateix que, l'any 1989, va fundar el FIS. Doudi està fascinat. Com tots els grans imams, Abassi Madani cedeix de tant en tant la seua pregària als joves. Doudi se n'aprofita. La seua reputació d'exaltat s'estén entre els algerians. És sol·licitat per totes les mesquites de la regió fins al moment que tria

Doudi Mohammed Abdelhadi. L'imam més popular de França és víctima d'un xantatge gràcies a unes fotografies que delaten la seua relació amb una jove.

ACTUEL

aquella que li dona l'audiència més gran: El Achour, la famosa mesquita de Bab-el-Oued. Doudi va ser sorprenentment discret en aquesta època. Nosaltres hi insistim:

—Vostè era amic d'Ali Belhadj. És de la seua generació. Tots dos s'han enemistat amb les autoritats. Ha seguit vostè el mateix trajecte intel·lectual que Belhadj?

És la cinquena vegada que li fem aquesta pregunta, que significa: és vostè membre del FIS? Ell respon eternament:

—L'islam no es redueix al Ramadà i al pelegrinatge. L'islam és un tot. Perquè tot és islam. L'economia és islam. El dret és islam. L'estat també és islam. Però jo visc a França, França és un país laic i jo respecte la seua llei.

Quan arriba a Marsella a començament dels anys 80, Doudi es converteix ràpidament en el número dos de la mesquita del carrer de Camille Pelletan, dirigida per l'imam Alili. Exaltat? Per descomptat. La seua reputació l'ha precedit.

“Doudi anihila els altres a nivell teològic —diu un entès que prefereix quedar en l'anonimat—. Els imams de Marsella no són competents comparats amb un que haja estudiat al Caire.” Enveja i primer escàndol.

1986. Un rumor afirma que l'imam Doudi viu una aventura amb una noia de setze anys.

Sagrat Doudi: els camins de Déu són impenetrables... L'assumpte s'esbomba. S'estén a la comunitat. ningú no parla d'un altre tema. Fins al punt que l'organització que dirigeix la mesquita recorre al gran alcoranista de Medina en persona, el gran Abou Bakar el Djazaïri. En un país islàmic, Doudi hauria estat flagel·lat. A Marsella, només serà expulsat de la mesquita d'Alili. Tres anys de travessia del desert.

—No parlem altra vegada de la meua his-

A la mesquita de Marsella, l'imam Doudi passa per ser un integrista suau. És un erudit, ha estudiat al Caire. Dos mil musulmans l'escolten cada setmana.

tòria personal! —ens llança Doudi irritat.

A dir veritat, circulen altres versions de l'assumpte. Salah Eddine Bakiri, el director de Radio-Gazelle a Marsella i tresorer del Club de la Premsa local, explica:

—Aquest assumpte és com en totes les esglésies. No es fan judicis a causa del sexe, sinó que se'n serveixen per a muntar judicis. Aquí hi ha una qüestió de diners. Amb l'islam hi ha tres maneres de fer fortuna. Una: el control de la matança ritual. Qualsevol associació pot erigir-se en consell islàmic encarregat de vigilar el bon desenvolupament del sacrifici del corder —per l'Aïd, per exemple—. Per cada animal, el consell rep un delme... Dues: els pelegrinatges a la Meca. L'organització del viatge. Suçosos! Tres: els taüts, el repatriament dels morts al país; els enterradors, vaja! Doudi i Alili havien creat una associació per al control de la matança ritual. La mesquita de París vol el control de tot França. Conflicte... Doudi ha perdut!

Pesquem Doudi a casa seua. Una coqueta residència on viu amb la seua dona legítima —amb vel— i cinc fills. Pugem al seu despatx.

Butaca sobrealçada de *skai*. Enorme despatx de falsa caoba, peus adornats amb bustos femenins daurats. Tour Eiffel daurada al costat del telèfon sense fil. Biblioteca reblerta de flamants llibres corànics nous. Un prestatge sencer de cassets: la totalitat de les seues oracions a Radio-Gazelle. Sobre una taula, una caixa de sabates Pierre Cardin.

—Per què voleu conèixer la vida privada dels individus? —diu—. Per quin imperatiu? El que heu de saber són les bases fonamentals. La vida d'un individu no és estable. Evoluciona segons les circumstàncies... voluntàries o involuntàries. Nosaltres només som éssers humans. No àngels. La qüestió del saber és una cosa, la dels comportaments, una altra. De vegades, l'home és ultrapassat per la seua natura, els seus desitjos, les seues pulsions.

—... Sí? És interessant...

—Es considera que l'imam és un sant, però l'imam és com la resta dels mortals.

—D'acord. Però en tant que imam vostè està obligat a ser un exemple.

—Un ignorant no té per què jutjar-me. Si em reprotxa els meus errors, no està al meu nivell per a jutjar-me. Fins i tot els profetes han fallat! Els àngels han intervingut per rectificar-los. Aquell que tinga un nivell superior, que em remeta a l'ordre! Jo sóc, pel que a mi respecta, lliure dels meus actes.

Doncs bé, si gosara dir això en la seua oració: “Cadascú és lliure dels seus actes”! Els islamistes de l'Alger n'han mort més d'un per menys d'això.

Després del seu primer judici, Doudi ha tingut temps per a recuperar-se. Finalment en 1989 va obtenir el contracte d'arrendament

dels magatzems Alsthom, gràcies a l'associació islàmica que va crear amb uns amics.

I la competència està abatuda per falta de professionalitat. Bariki, el cap de Radio-Gazelle, diu:

—L'any 1989, atenent la petició del CSA, nosaltres vam difondre l'oració del divendres. Pensàvem que cadascuna de les quatre mesquites tindria un divendres de cada quatre. Però perquè poguera ser difosa en directe, era necessari el telèfon. Alguns volien allargar un cable des de la casa del pastisser de baix, d'altres eren incapaços de començar a l'hora ... Només Doudi ha sabut aprofitar-se'n correctament.

—I ha funcionat?

—És clar! Hi ha una gran part del seu missatge que té èxit. L'estil: si no us netegeu els peus abans de venir, farà pudor la mesquita...

—Demagògia?

—Si em permet: com Le Pen, ell diu en veu alta el que els altres pensen en veu baixa. Ell és concret: vosaltres sou responsables si els vostres fills roben. Parla més de moral que de religió.

—No s'ha radicalitzat a mesura que Algèria s'agitava?

—Jo diria que és el contrari. Des que està a França, ha moderat les seues pretensions. La vida és agradable aquí, eh? A Marsella, la militància no funciona. Els suburbis de Marsella no s'han aferrat mai a allò que inflamava els altres suburbis. Ni SOS Racisme, ni France Plus, ni els JALB... Fa calor, no volen cap vel. Fixeu-vos en les xifres: des de fa cinc anys, cada vegada menys algerians estiuengen al seu país! Ja no volen tornar-hi.

—No em diga que el FIS no és actiu a Marsella!

—Sí, en el cas dels estudiants becaris a la Universitat de Saint-Charles. O en el cas dels comerciants: els que fan negoci a les dues bandes de la Mediterrània. Han pagat durant molt de temps l'impost del FLN. Ara paguen el FIS. No els molesta.

—No em diga que Doudi no se sent afectat per tot això.

—Jo no he dit això: simplement no és manipulable. No el pot convèncer ningú. És ferm en les seues conviccions. I li agrada fotre. Molesta pertot arreu! Inclús les xiques que voldrien venjar-se!

Aquest és el context quan apareix la famosa foto.

Setmana rere setmana, els rumors sobre la jove bellesa han crescut. De vegades s'ha sentit:

“Membre d'una banda d'oraneses dependent de la policia secreta algeriana, encarregada de comprometre sexualment els militants integristes de França.”

“Jove clandestina retornada per la DST i deixada en mans de l'imam.”

Els rumors sobre la jove bellesa que acompanya l'imam Doudi creixen setmana rere setmana. Fins i tot s'ha sentit a dir que forma part d'una banda dependent de la policia secreta algeriana encarregada de comprometre sexualment els militants integristes de França.

“Jove perduda en la deshonra occidental que l'imam ha sabut traure de la luxúria i de l'excés per a tornar-la al bon camí.”

“Balladora i cantant de raï als cabarets marsellesos que fa disminuir les fortunes de la comunitat.”

De fet, la realitat és molt més bonica i senzilla.

La jove es diu Souad B. No és policia ni santa: simplement és una jove que es diverteix a Marsella i que ha sucumbit al seductor imam, sense voler, per això, tancar-se en una casa durant tot el dia. Passió, història privada que només els importa a tots dos, i eventualment a les altres dones de Doudi, però no ens hi mesclarem.

ACTUEL

No és cap casualitat, se sap que l'imam Dou-di és un dels més fins coneixedors de poesia eròtica àrab de Marsella. Pot recitar Omar Khayyam, poeta persa de la edat d'or, durant tota la nit.

Una guerra destrueix Algèria en aquest moment. I Doudi és massa popular. La bella Souad no és la instigadora de la maquinació, sinó els qui envolten l'imam.

—Aquestes fotos —afirma Doudi—, les havia guardades al tercer calaix de la dreta, allí!— Som al seu despatx de la mesquita.

—Jo sé qui ha donat el colp! —acusa— Ha estat Abed B., el meu antic braç dret. Des de fa dos anys, buscava el meu punt feble per a fer-me caure. Una vegada algú va donar a la policia francesa una carta: em van robar el meu segell, van escriure en un full blanc que jo volia adherir-me al FIS i van imitar grosserament la meua signatura.

—Vol ocupar el seu lloc?

—No! Treballa per a *L'Amicale dels Algerians*, a França.

A tot França, les xarxes de *L'Amicale* serveixen a les autoritats algerianes per a controlar els immigrants. Des de fa alguns anys, una estreta lluita l'enfronta amb les associacions islamistes de diverses creences pel control de les mesquites franceses. Coneixem la lluita. El famós Abed B. ja s'havia fet elegir president de l'associació que administra la mesquita en el curs d'una assemblea pirata. En una altra ocasió, va ordinar una acusació de robatori: l'imam

L'imam Doudi no ha perdut gens de popularitat a causa de la història de faldilles que s'ha destapat. Els musulmans de França després de dues generacions s'han convertit en bons francesos i no els importa la vida amorosa que l'imam puga portar.

desviava els diners de la col·lecta per a les seues necessitats personals.

—Només ha trobat aquestes fotos, que em pertanyen sols a mi! Em vol tacar, però no reeixirà: des que aquestes fotos circulen, cada vegada hi ha més gent que ve a escoltar-me!

Doncs sí! Aquesta és la moral de l'assumpte: aquesta història ocorre a França, i els musulmans de França després de dues generacions s'han convertit en bons francesos. Aquí, tot polític té una vida amorosa tumultuosa. Forma part del paisatge, està ben vist, no se'n fa una muntanya, i no importa a ningú.

Així doncs, que l'imam no perda gens de la seua popularitat a causa d'una història de faldilles sols ens pot alegrar.

És de fet el que li diem:

—Sabeu, ens agrada molt la seua història. És molt simpàtica, i més aviat ens diverteix.

L'imam ens ha mirat sense comprendre res. Nosaltres li ho em explicat.

—Sí, és moderna. És una història francesa, no algeriana. És un bon senyal. Compreneu?

Aquí, ens mira, estranyat. I de colp ens diu:

—Però, aleshores... no esteu en contra meu?

—En absolut! Al contrari!

—Va, va! Veniu amb mi a pregar! No us he ensenyat la mesquita? Vinga, tu, lleva't les sabates i vine!

Durant dues hores, hem assistit a la gran oració de la fi del Ramadà. Estava encantat. Nosaltres també. **Rabha Attaf / Christophe Nick**

Traducció: **Maria J. Seguí / Glòria Aleman**